ΘΕΑΤΡΟΚΡΙΤΙΚΗ

ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Το ημέρωμα της στρίγγλας»

του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ από το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Καλαμάτας

Μετάφραση: Ερρίκος Μπελιές. Σκηνοθεσία: Γιάννης Κακλέας. Βοηθός σκηνοθέτη: Φρόσω Λύτρα. Σκηνικά: Απόστολος Βέττας. Κοστούμια: Αντώνης Βολανάκης. Μουσική επιμέλεια: Ιάκωβος Δρόσος. Χορογραφίες: Κωνσταντίνος Μίχος. Φωτισμοί: Σάκης Μπιρμπίλης. Παίζουν: Βάνα Πεφάνη, Τάσσος Γιαννόπουλος, Στάθης Βούτος, Γιώτα Μπλίτση, Κώστας Φλοκατούλας, Σωκράτης Αλαφούζος, Κώστας Ζαχαράκης, Βαγγέλης Χατζηνικολάου, Στέλιος Γεράνης, Μάκης Παπαδημητρίου, Γιώργος Ψυχογιός, Κώστας Μπάρας, Ειρήνη Τζανετουλάκου, Στέλιος Ιακωβίδης, Γρηγόρης Ποιμενίδης

ΟΤΑΝ δίνω την ταυτότητα κάποιας πολυπρόσωπης παραγωγής στην αρχή του σημειώματος, μερικές φορές συμβαίνει να ψάχνω σε ποιο σημείο του καταλόγου των ηθοποιών είναι πρέπον να διακόψω μ' ένα «κ.ά.».Κανείς από το θίασο του ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Καλαμάτας δεν άξιζε να ενταχθεί σε απρόσωπους «και άλλους».Το αντίθετο, κοιτάζοντας τη διανομή στο πρόγραμμα δεν θυμάμαι απλώς τα πρόσωπα των ηθοποιών, αλλά σκηνές, πόζες, ατάκες, περάσματα, τραγούδια, επεισόδια, στα οποία με τη σειρά πρωταγωνιστούσε το κάθε μέλος του θιάσου. «Το ημέρωμα της στρίγγλας» ήταν μια πολύ δημοκρατική παράσταση. Έδινε ίσες ευκαιρίες στη δημιουργία στους ηθοποιούς της, ανεξάρτητα από το μερίδιο κειμένου που αντιστοιχούσε στον καθένα. Ο καθένας είχε δικό του σενάριο δράσης που κάλυπτε όλο το χρόνο της σκηνικής του παρουσίας, είτε επρόκειτο για την πρωταγωνίστρια Βάνα Πεφάνη, είτε για τον Υπηρέτη Στέλιο Ιακωβίδη. «Σεναριογράφος» και υπεύθυνος του δημοκρατικού καθεστώτος ο σκηνοθέτης Γιάννης Κακλέας. Με μια κινηματογραφική προσέγγιση έστηνε «πολυεστιακές» σκηνές, έτσι που το κοινό αναγκαζόταν να διαλέγει πού να εστιάζει την προσοχή του. Το αποκορύφωμα αυτής της γραμμής, η καταπληκτική σκηνή από την ομάδα των ανδρών του θιάσου, οι οποίοι στημένοι μετωπικά μπροστά στο κοινό εξέπεμπαν ο καθένας το δικό του ερωτικό μήνυμα με τρόπο μοναδικό κι εμείς οι θεατές νιώθαμε ότι παρακολουθώντας τον ένα χάνουμε τον άλλο. Εξίσου κινηματογραφικό ήταν τα «γκρο πλαν» στο παράθυρο του σκηνικού όπου γίνονταν τα εντυπωσιακά σόλο. Η γενναιοδωρία του Γιάννη Κακλέα εντυπωσίαζε, τα ευρήματα που στόλιζαν τη «Στρίγγλα» έφταναν για δέκα παραστάσεις. Αν κρίνω όμως από την παλαιότερη και μοναδική δουλειά του Κακλέα που έχω δει, τον εξαιρετικό «Ρομπέρτο Τσούκο», η δημιουργικότητά του είναι αστείρευτη.

Αυτή η πληθώρα των σκηνοθετικών ευρημάτων και η πολλή υποκριτική δουλειά που γίνονταν στην παράσταση, έκαναν τη φετινή σαιξπηρική παραγωγή του θεάτρου Καλαμάτας γιορτή για το κοινό. Υπάρχουν παραστάσεις στις οποίες εκτιμάς την αισθητική τους πρόταση, υπάρχουν άλλες που συμμερίζεσαι το ιδεολογικό «πιστεύω» των δημιουργών τους, υπάρχουν και κάτι άλλες, σπάνιες, με τις οποίες το κοινό γιορτάζει, γιορτάζει το θέατρο. Το σπάνιο αυτό φαινόμενο μπορεί να συμβεί σε μια παράσταση τραγωδίας ή φάρσας, το δραματικό είδος δεν μετράει. Μετράει ο έρωτας των συντελεστών του έργου με την ξέφρενη, αυθεντική θεατρικότητα. Μετράει η μεταδοτικότητα αυτού του έρωτα.

Ο καθένας είχε δικό του σενάριο δράσης που κάλυπτε όλο το χρόνο της σκηνικής του παρουσίας, είτε επρόκειτο για την πρωταγωνίστρια Βάνα Πεφάνη, είτε για τον Υπηρέτη Στέλιο Ιακωβίδη.

Έχω δει παραστάσεις και έχω διαβάσει αναλύσεις της «Στρίγγλας», στις οποίες το «ημέρωμα» ερμηνεύεται ως πράξη ψυχολογικής βίας, πράξη κοινωνικού εξαναγκασμού και η υποταγή της Κατερίνας θεωρείται θρίαμβος της υποκρισίας. Μου φαίνεται ότι ο Κακλέας δεν σκέφτεται καν με αυτές τις κατηγορίες. Τον ενδιαφέρει πολύ περισσότερο το πώς ο Σαίξπηρ έκανε θέατρο αυτή την ιστορία με την αγριόγατα Καίτη και τον τρελάρα Πετρούκιο. Μαθαίνοντας από το θεατρικό ποιητή, ανασκευάζει στην παράστασή του τις σχέσεις, τις μεταμφιέσεις, τις παρεξηγήσεις, την μπουφονάδα, τα φλερτ, πιστά, πολύ πιστά στη σαιξπηρική ποιητική. Και τότε η μάχη και το παιχνίδι μεταξύ της Κατερίνας και του Πετρούκιου γίνονται έρωτας. Μετά από την κωμωδία του δαμασμού της Κατερίνας στο σπίτι του Πετρούκιου, ο ενδυματολόγος Αντώνης Βολανάκης χαρίζει στη Βάνα Πεφάνη ένα κατακόκκινο ερωτικό φόρεμα. Αυτό φοράει, τον έρωτα, όταν λέει τον τελευταίο της μονόλογο, και το «Είμαι το κτήμα σου, το σπίτι σου...» δεν ακούγεται σαν ταπείνωση, αλλά σαν ερωτικό δόσιμο.

Στη δημιουργική ελευθερία, αλλά και στο παράλογο χιούμορ των λεπτομερειών συνέβαλαν το μέγιστο τα σκηνικά του Απόστολου Βέττα. Πολύ πετυχημένος ο μουσικός σχολιασμός του Ιάκωβου Δρόσου. Για τις υποκριτικές επιτυχίες διαβάστε τα ονόματα πάνω, δεν θα ' ξερα πού να σταματήσω στις ατομικές αναφορές.●